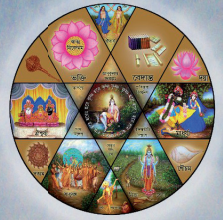

Bůh je světlo a nevědomost je temnota. Tam, kde je Bůh, není nevědomost.

Nāma Hatta

Časopis Mezinárodní společnosti pro vědomí Krišny
zakladatel – áčárja A. Č. Bhaktivédanta Svámí Prabhupáda

Obsah

4 SERIÁL
„What is the
Difficulty?“
- Šrutakírti dás

6 REFLEXE
Stávají se špatné věci
dobrým lidem? (2/3)
- Ravíndra Svarúpa dás

8 OHLÉDNUTÍ
„Staré fotky“
- pamětníci

14 ESEJ
Co znamená následovat
Šrílu Prabhupádu (2/2)
- Bhaktivaibhava Svámí

17 POZVÁNKA
Pada-játrá 2012
- bhakta Prahlád

18 AKTUÁLNĚ...
- Džalángí déví dáší

22 VZDĚLÁVÁNÍ
Gurukula (2/4)
- Bhaktivedanta Academy

23 ANALÝZA
Indická filozofie,
Bhagavad-gítá
a kreacionismus
- Džaj Gurudéva dás

25 BRZY VYJDE
Psychologie podle
Védanty
- Suhótra Svámí

27 OČIMA PÍSEM
- Šríla Prabhupáda

28 FESTIVAL
Ratha-játrá 2012

30 ROMÁN
Cesta domů (5.)
- Rádhánáth Svámí

32 RECEPT
Lehké ovocné řezy

Vydavatel

CENTRUM PRO VĚDESKÁ STUDIA
Lužce 48, Karlštejn 267 18
www.harekrsna.cz
www.harekrsna-luzce.cz
www.govindabutik.cz
www.govinda.cz

REDAKTORKA: Džalángí dd
tel: 736 245 446, jalangi@email.cz
SAZBA: Madhu Pandit dás

SPOLUPRACOVALI:
Antardvíp dás, Ašvaháří dás,
bhakta Atik, bhakta Dan
Pelej, Džaj Rádhiká déví dáší,
Hémalató Thákurání déví dáší,
bhakta Jaroslav Blažek, Kandarpa
Maňdžarí déví dáší, Kasturí
Maňdžarí déví dáší, Kírti-Čandra
dás, bhaktin Klára Zatloukalová,
Lómančíta dás, Narákrítí dás,
Níla Mádhava dás, bhakta
Oldřich Janota, bhakta Prahlád,
Prija-Kírti dás, Punja Pálaka dás,
Rása Biháří déví dáší, Trilókatma
dás, Vaibhaví déví dáší

Registrační číslo MK ČR E 16036

Příspěvky na vydávání časopisu
můžete zasílat na adresu
vydavatele nebo na účet chrámu:
2800101124/2010

Hnutí Hare Krišna

šíří ve společnosti duchovní
poznání popsané v Bhagavad-
gítě a Šrímad-Bhágavatamu.
Učí, že každá duše je nedílnou
částí Boha (Krišny) a je s ním
kvalitativně totožná.

Podporuje šíření sankirtano-
vého hnutí, společné zpívání

svatých jmen Boha, v souladu
s učením Pána Šrí Čaitanji Ma-
háprabhua, a buduje posvátná
místa zasvěcená Nejvyšší Osob-
nosti Božství.

Sdružuje své členy za účelem
jednoduššího a přirozenějšího
způsobu života a vydává a šíří
periodika, časopisy, knihy
a další literaturu.

Kde nás najdete

Česká republika

ISKCON

Centrum pro vědecká studia,

Lužce 48, Karlštejn 267 18
tel. 311 516 558, 736 107 009

Farma Krišṇṇv Dvůr, Městečko
u Benešova č. 1, Chotýšany 257 28
tel. 317 796 008, 732 424 238

Kazatelské centrum Prabhupáda bhavan,

Durdáková 34, Brno sever 613 00
tel. 604 472 982, 731 445 474

Kazatelské centrum Čakra,

Lutotín 7, Kostelec na Hané 798 41
tel. 582 373 245

Vegetariánské restaurace

Góvinda, Soukenická 27, Praha 1,
tel. 732 777 246

Góvinda, Na hrází 5, Praha 8,
tel. 284 823 805

Balaráma, Orlická 9, Praha 3,
tel. 222 947 365

Góvinda, Pavelčákova 5/13, Olomouc
tel. 731 486 211

Slovenská republika

ISKCON

Nová Ekačakra, Abranovce 60,
pošta Košovce 082 52
tel. +421 911 947 108

Centrum pre vědecké štúdiá,
Družstevná 22, Mariánka 900 33
tel. +421 903 617 031

Vegetariánské restaurace

Góvinda, Obchodná 30, Bratislava,
tel. +421 252 962 366

Góvinda, Puškinova 8, Košice,
tel. +421 910 947 112

Góvinda, Hlavná 70, Prešov,
tel. +421 910 947 108

Hare Krišṇa,

vědomí Krišṇy, to je tichá ranní džapa za rozbřesku, linoucí se kouř tyčinek v paprscích slunce, troubení lastury, vůně hořící ghíové lampy a vlající žíně čámary ve vzduchu, mahá-mantra a svámi step, květiny, girlandy, vítání Božstev a guru-púdzá. Je to Šríla Prabhupáda, smějící se doktoru Žábovi, rázující na ranní procházce v doprovodu svých milujících žáků, pokorný a odevzdávaný svému duchovnímu učiteli v šíření jeho mise.

Jsou to krávy s dechem vonícím po mléku, křičící pávi, rošťácké opice, volí táhnoucí padajátrový vůz, roztančené Staroměstské náměstí, řinčení kartálů, dunění mridang a sladké zvuky harmonia.

Je to smažený panýr a lilkové pakory, samózy, kofty, halva a rajta, borůvkový šrikand, láddu a burfi. Nekonečná nedělní hostina plná povídání a smíchu, závody v pojídání gulab džamunů a po stoosmé slyšené stále ty stejné příběhy...

Jsou to knížky Šríly Prabhupády, hluboké a čisté. Je to pondělí ráno na sankirtanu, jsou to lidé plačící vděkem na ulici. Odpovědi, které najdeme v naslepo otevřené Bhagavad-gítě.

Jsou to duchovní mistři, svatě osoby, kteří nás probírají z nevědomosti. Přednášky plné výbuchů smíchu i hlubokého ticha a zamyšlení.

Je to krájení zeleniny, umývání záchoďů, vaření a uklízení, oblékání se do sári a dhóti, nanášení tilaku. Je to přátelství rodící se ze společné služby Krišṇovi. Je to smutek v srdci, když někdo odchází. Jsou to slzy prolité při očistě srdce tvrdého jako kámen.

Je to nekonečný duchovní svět plný poznání, věčnosti a blaženosti, na jehož prahu stojíme...

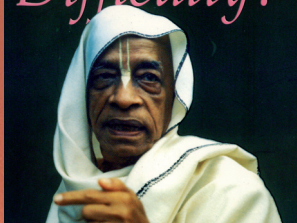
Přeji Vám krásné léto ve vědomí Krišṇy,

Vaše služebnice
Džalángi dévi dási

Zveme vás!

- na **středeční program v Góvindě**, Soukenická 27, od 18 hodin
- na **nedělní hostinu v chrámu Lužce**, začátek od 14 hodin
- na **harinám**, sraz u Obecního domu ve středu a v pátek v 16 a každou 1. sobotu v měsíci v 11 hodin
- na **Kurzy bhakti-jógy**, každou druhou neděli v měsíci od 12 hodin v chrámu v Lužcích
- na **seminář** „Bhakti-jóga doma“ každou první sobotu v měsíci v chrámu Lužce od 16. hodin
- na **Víkendové bojovníky**, společné rozdávání knih a prasádam, každou třetí sobotu v měsíci, sraz v 9:00 v Góvindě v Soukenické ulici

What IS THE Difficulty?

Přines tháli a nalij do něj vodu

25. ledna 1973,
ISKCON Kalkata, Indie

Kalkata nepochybně byla pro Prabhupádu městem, kde se cítil jako doma. Nevelká chrámová místnost s příjemnou atmosférou byla ve druhém patře, Prabhupádův pokoj pak na konci budovy. Nejkrásnější částí domu byla mramorová veranda, která se táhla po celé šířce domu. Byl z ní výhled na rybník na druhé straně ulice.

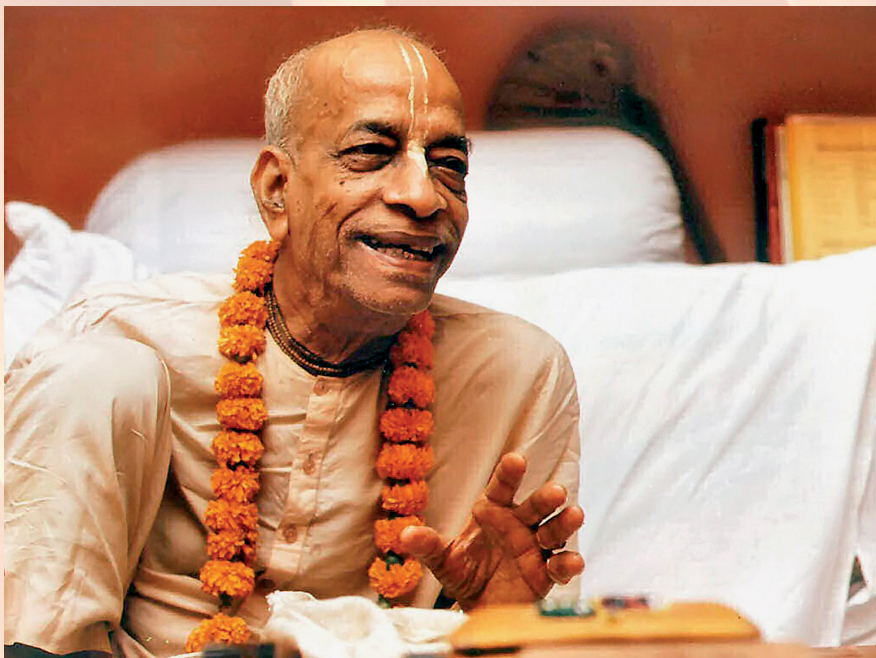
V Kalkatě jsme nedokázali zabránit tomu, aby davy hostů neproudily do Prabhupádova pokoje, jak se jim zachtělo. To byl rozdíl od jiných chrámů, kde se tohle dalo

mnohem lépe hlídat. Když Šríla Prabhupáda odpoledne odpočíval, lehával jsem před jeho dveřmi, aby nikdo nemohl dovnitř. Byla to jedna z mých nejoblíbenějších služeb, úžasná příležitost být Prabhupádovým hlídacím psem. Prabhupáda si byl vědom, že ty zástupy jsou lidé z jeho rodného města, a proto byl obzvlášť laskavý. V pokoji měl vždy připraveno pár krabic mléčných sladkostí, zakoupených v místních cukrárnách.

V Kalkatě byla tato krabice hned vedle místa, na kterém sedával.

Byl v ní sandeš různých druhů, chuťově absolutní špička. Šríla Prabhupáda vždy zdůrazňoval: „Všichni hosté musí dostat prasádam.“

Jednoho dne jsem si všiml, že krabice se sladkostmi je pokrytá mravenci. Doufal jsem, že když to ukáží Prabhupádovi, řekne mi, abych to vyhodil. Pak bych mravence smetl a sladkosti si nechal pro sebe. Chtivě jsem vkročil do Prabhupádova pokoje, složil jsem poklonu a vyličil mu problém. Usmál se, bezpochyby mi četl myšlenky.

Šríla Prabhupáda vždy zdůrazňoval:
„Všichni hosté musí dostat prasádam.“

„To nevádí,“ řekl mi. „Mravenci toho moc nesnědí. Přines tháli (tác s se zvýšeným, asi dvoucentimetrovým okrajem) a nalij do něj vodu. Pak tam můžeš položit hrnec dnem nahoru a dát sladkosti na něj. To vytvoří vodní příkop, přes který se mravenci nedostanou.“ Poklonil jsem se, vyšel z pokoje a vrátil se za několik minut se sladkostmi na podnose. Položil jsem je vedle něj a složil jsem poklonu. Prohlédl si mé dílo a pochvalně pokýval hlavou, aniž by to dál nějak komentoval. Já jsem pak odešel z pokoje.

Šrílo Prabhupádo, vždy jste ze mě dostával to nejlepší, i těmi nejjednoduššími způsoby. V každé naší společné činnosti jste mi vždy ukazoval, jak je důležité být čestný a upřímný, aniž bych se já přitom musel cítit provinile nebo se stydět.

Vždy jste mi poskytoval ochranu před májou, stejně jako jste chránil ty sladkosti před mojí chtivostí. Jak jste mi často opakoval: „Zpívej šestnáct koleček, dodržuj principy a májá na tebe nebude moci. Co je na tom těžkého?“

To kačóri bylo hotová pohroma

28. ledna 1973, ISKCON Kalkata, Indie

Jednou z transcendentálních vlastností Šríly Prabhupády bylo to, že nikdy nechtěl nic vyházet. Tato kvalita se projevovala v mnoha jeho zábavách.

Když jsem jednoho odpoledne ležel před jeho pokojem, zaslechl jsem ho sténat. Nevěděl jsem, co si počít. Několikrát jsem nahlédl dovnitř a viděl jsem, že se zmítá a převaluje na lůžku. Nevolal mě, ale já jsem to už nemohl vydržet a nakonec jsem vpadl do jeho pokoje.

„Co se děje, Šrílo Prabhupádo?“ ptal jsem se.

„Strašně mě bolí žaludek,“ odpověděl. „Musí to být z nějakého jídla. Je to nesmírně bolestivé.“

Nežádal mě o žádnou pomoc. Zůstal jsem u něj v pokoji a jemně mu masíroval žaludek.

Později řekl: „Muselo to být to kokosové kačóri, které mi připravila k obědu moje sestra. Nebylo uvařené. Kokos je velmi špatně stravitelný. Způsobuje mi to příšerné bolesti.“

Během večera se různí oddaní střídali v masírování jeho těla. Bolesti pokračovaly po celou noc. S každým nadechnutím povzdychl bolesti. Ráno

přišel Kaviráždž. Potvrdil Prabhupádova slova. Já jsem vešel do Prabhupádova pokoje ve čtyři hodiny ráno.

Kačóri patřily k Prabhupádovým nejoblíbenějším pochoutkám

„To kačóri bylo hotová pohroma,“ řekl mi. „Celou noc jsem ani oka nezamhouřil. Nadělalo pěknou paseku.“ 🙏

STÁVAJÍ SE ŠPATNÉ VĚCI

Karma je dvojího druhu - dobrá a špatná

Každá civilizovaná společnost si je vědoma určitého souboru příkázání, které mají božskou autoritu a která usměrňují hmotný požitek. Taková příkázání, na příklad, omezují sexuální požitek do manželských svazků a zavazují bohaté k dobročinnosti. Ona také povzbuzují náboženské a lidumilné činy, které přinášejí tomu, kdo je vykonává, zásluhy. A předepisují pokání provinilcům. Takto je lidem

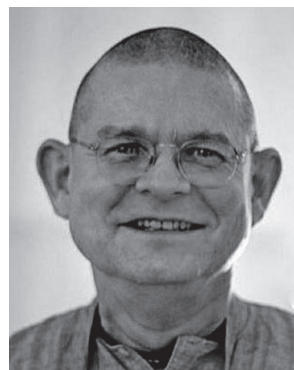

Hmotný svět nás napravuje, učí nás skrze odměnu a trest, abychom uznali svrchované postavení Boha

povoleno věnovat se hmotnému požitku, ale musí dodržovat morální a náboženské zákony. A ti, kdo tyto normy následují, kdo žijí zbožné životy omezeného smyslového požitku, mají zaručeno, že si budou užívat ještě více v životě, který přijde.

Pokud jednáme podle omezení písem, říkají nám Védy, vytváříme si dobrou karmu a v příštích zrozeních si budeme užívat prospěchu z naší zbožnosti. Například, pokud se člověk narodí v aristokratické rodině, je krásný, vzdělaný nebo bohatý, sklízí užitek své dobré karmy. Védy nám také říkají, že pokud je člověk mimořádně zbožný, může se znovu narodit na jedné z vyšších planet v tomto vesmíru, kde je standard smyslového požitku mnohem větší než cokoli, co máme zde na Zemi.

A naopak je tady špatná karma. Špatnou karmu si vytváříme, když nepřihlížíme k pokynům

a omezením písem v naší honbě za smyslovým požitkem – to znamená, když jednáme hříšně. Špatná karma nám přináší utrpení a neštěstí, jako je zrození ve špatné rodině, chudoba, chronická nemoc, potíže se zákonem nebo fyzická ošklivost. Mimořádně špatná karma nás vezme do zvířecích těl nebo na nižší planety pekelných muk.

Zákon karmy je striktní, neoblomný a nezaujatý stejně jako obecné přírodní zákony pohybu a gravitace. A stejně jako ony, platí, ať už o nich víme, či nikoliv. Například, pokud jím maso zvířat, ačkoliv mohu žít stejně dobře i bez toho, má špatná karma mě donutit, abych se já samotný narodil jako zvíře a byl poražen. Nebo pokud zařídím zabití dítěte v lůně, zároveň s tím zařídím, že i já budu zabit stejným způsobem, znovu a znovu, aniž bych vůbec spatřil světlo dne.

Takže když jsme se vy i já narodili, zdědili jsme, spolu s našima modrýma očima

DOBRÝM LIDEM?

nebo našimi černými vlasy, důsledky našich minulých dobrých a špatných činů. Máme dlouhou minulost, a štěstí a neštěstí našich životů, které na nás čeká, je už určené. Jsme opravdu dětmi osudu, poutáni štěstím a neštěstím, ale osud si vytváříme sami, námi vyrobené štěstí. A v tomto životě si i nadále vytváříme svůj osud.

Ale toho všeho si Kushner není vědom a nedokáže dát svému utrpení žádný smysl. Je neotřesitelně přesvědčen, že Bůh mu dluží příjemný a šťastný život, že Bůh je mu zavázán uspořádat záležitost k jeho spokojenosti. Bůh ale nesplnil jeho očekávání a tím přivodil Kushnerovu krizi víry. Může to být pouze tak, že Bůh je buď špatný, nebo slabý, myslí

si Kushner, a pak se smíruje se slabostí.

Ale navzdory Kushnerovi je Bůh obojí – všedobry i všemocný. On však neosnoval naše utrpení – to my. My jsme strůjci své karmy. A jsou to naše rozhodnutí, ne Jeho, která nás přivedla sem dolů do tohoto hmotného světa, do království utrpení.

Takže odpověď na otázku „Proč se špatné věci dějí dobrým lidem?“ je, „Ony se nedějí.“ Všichni z nás tady v tomto hmotném světě jsou – jak bych to měl říct – ne toho nejlepšího druhu. Zvrhlíci a ničemové – každý z nás je v království Boha nežádoucí osobou. Byli jsme sem posláni, protože jsme chtěli žít nezávisle na Bohu, a On nám poskytl

možnost vyžít si své touhy v co největší možné míře. Ale jelikož Jeho pozice je již obsazená, můžeme si hrát na Boha, pouze když si namlouváme, že na Něm nezávisíme.

Zároveň nás hmotný svět napravuje, učí nás skrze odměnu a trest, abychom uznali svrchované postavení Boha. Díky přírodním zákonům je nám přiděleno potěšení, po kterém toužíme, podle toho, nakolik dodržujeme omezení daná Bohem, nakolik následujeme způsoby dobré karmy. Praktikování dobré karmy, což se považuje za hmotně motivované náboženství, je potom dodržováním příkazů Boha s motivem hmotné odměny. Praktikováním tohoto po mnoho životů si mohu, jak se očekává, přivyknout následovat příkazy Boha a smírím se s Jeho nadvládou.

Načež se stanu způsobitým přinejmenším přijmout čisté a věčné náboženství, ve kterém, zcela osvobozený od všech hmotných tužeb, budu sloužit Bohu s láskyplnou oddaností, aniž bych žádal cokoliv na oplátku. Toto náboženství, kterému se ve Védách říká bhakti, je příčinou mého návratu k Bohu. Tyto činy bhakti jsou bez karmy; nevytvářejí žádné budoucí zrození, ani dobré, ani špatné.

dokončení příště ♣

Pokud jím maso zvířat, ačkoliv mohu žít stejně dobře i bez toho, má špatná karma mě donutit, abych se já samotný narodil jako zvíře a byl poražen

„STARÉ FOTKY“

VZPOMÍNKY NA ZAČÁTKY Hnutí HARE KRIŠNA V ČECHÁCH

Zeptala jsem se pěti přímých účastníků prvního šíření vědomí Krišny na přelomu osmdesátých a devadesátých let v našich zemích na jejich pocity, které se jim vybaví nad fotografiemi z té doby. Byli tam mladí a nadšení a plní nadějí. A jak to s nimi vypadá dnes, po více než třiceti letech?

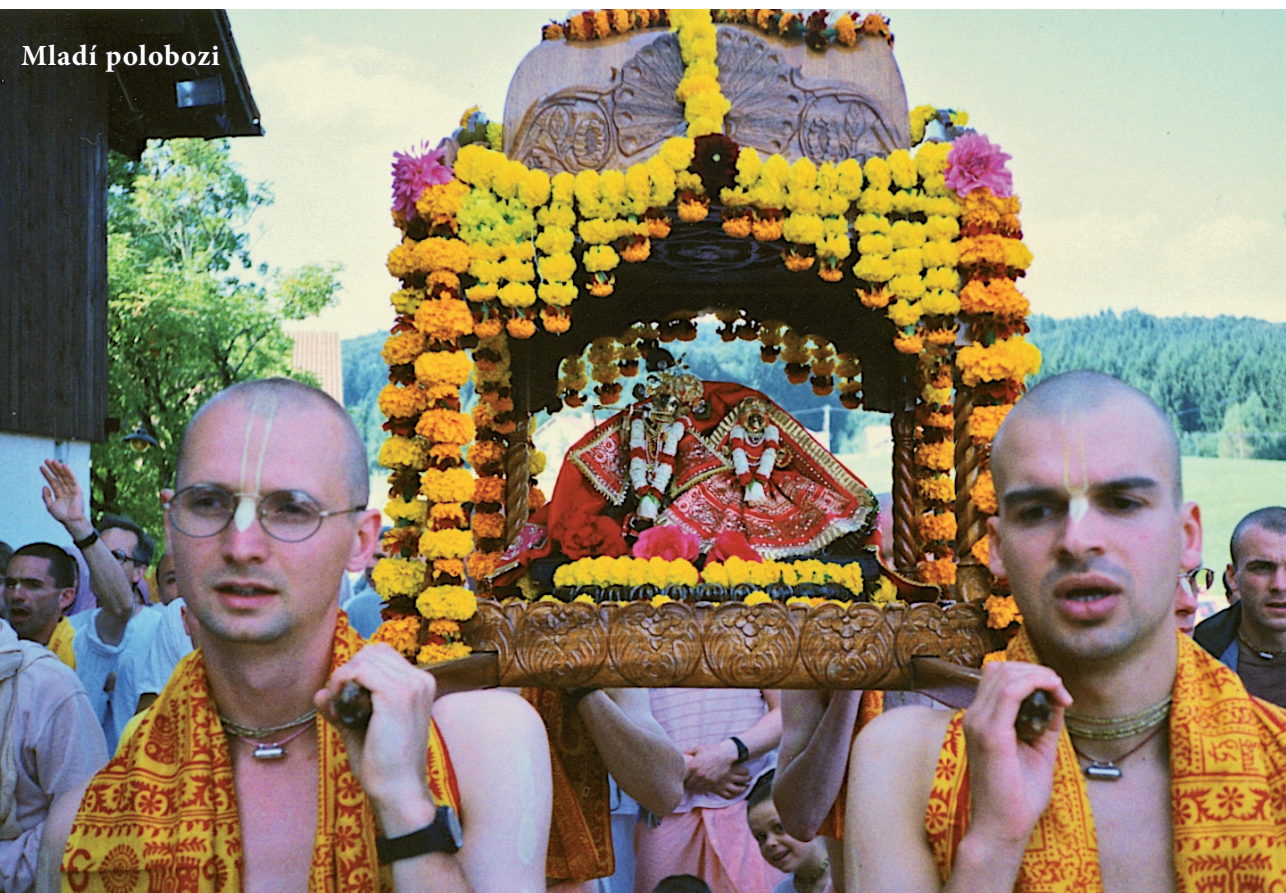
1) Co se ti vybaví, když vidíš staré fotografie ze začátku Hare Krišna u nás?

Ašvaháří prabhu: Vybaví se mi rok 1990, kdy jsme mohli po letech v undergroundu začít veřejně působit. Lidé byli ještě

otevření, ne tolik „informovaní“, rozrušení atd. jako dnes a oddaní byli velmi nadšení a připraveni udělat pro šíření hnutí pro vědomí Krišny vše, co bylo třeba, a obdarovat tak každého na pokyn Pána Čaitanji Maháprabhua tím největším milodarem, vědomím Krišny. Harinámy byly v Praze denně a trvaly hodiny. Byla to extáze.

Jednou na ekádaší jsme chodili snad šest hodin harinám

Mladí polobozi

v centru, bylo dost teplo a nikdo nejedl ani nepil. A když už jsme vyčerpaní skončili, přišli k nám mladí lidé a pozvali nás na Kampu na hippie happening, tak jsme to brali jako Krišnovo přání a šli ještě zpívat tam. Zkrátka tehdy lidé chtěli naslouchat a my jsme byli připraveni kdykoliv vyhovět – vědomí Krišny se přece musí šířit za každou cenu.

Jindy zase, když jsme končili harinám „pod koněm“ na Václavském náměstí, byl okolo nás jako vždy dav lidí a v jednu chvíli jsem si všiml stařenky, opravdu staré ohnuté paní s holí, jak společně s oddanými skákala snad 20 centimetrů nad zem v závěrečném HARIBOOOL! Hare Krišna mahá-mantra má opravdu sílu – chromý může přejít hory!

Lómánčita prabhu: Bylo nám o mnoho let méně a nic bych na tom neměnil.

Narákriti prabhu: Zaprvé, ta příležitost, kterou nám Krišna dal, a možnost, abychom takto otevřeně zpívali svaté jméno na veřejnosti a rozdávali knížky a prasádam po létech tajností a opatrnosti, tak z toho pocházela nesmírná radost, protože já jsem si nikdy nepředstavoval, že vůbec k něčemu takovému někdy dojde. Žil jsem v domnění, já i hodně lidí, že ta situace, jaká byla tenkrát, že bude i nadále fungovat tak, jak to bylo. Že se knížky dovážely tajně do Čech, potom se tajně distribuovaly mezi lidi, lidi se tajně setkávali a zpívali Hare Krišna, takže jsem nečekal, že se někdy tohle stane. Když vidím tyhle fotky, tak se mi

vybaví právě ta ve skutečnosti blaženost, že můžeme takhle veřejně vykonávat sankirtanovou misi a těšit Šrílu Prabhupádu, který v Československu nikdy nebyl, ale často o něm mluvil. To se dá vyhledat. V té době jsme cítili, že to je speciální milost, že to můžeme být zrovna my – být v tu dobu, v tom okamžiku, v tom čase v místě a mít možnost

se toho zúčastnit. A jsou to časy, na které nikdy nezapomenu – návštěvy Bhaktivaibhavy Maharádže, programy, které jsme s ním dělali, knížky, které jsme rozdávali. Prostě všechno tohle dohromady působí potěšení z pionýrských dnů, kdy neexistovaly žádné chrámy, žádné zázemí, žádný Bhakta program, ani moc starších

První a druhá generace oddaných z české játry

**Nadšení
a víra, že
mahá mantra
změní svět**

oddaných. Člověk se tím musel prokousat nějakým způsobem sám, ze dne na den, a viděli jsme a cítili jsme, já a myslím i ostatní, velice silnou přítomnost Krišny a Šríly Prabhupády právě v těchto chvílích.

Níla Mádhava prabhu: Vybaví se mi, jak bezpříčinná milost Šríly Prabhupády proudila skrze nezkušené, ale za to neuvěřitelně nadšené oddané, kteří byli odhodlaní se obětovat pro rozšiřování sankírtanové mise. Prakticky nic pro ně nebylo nemožné.

Trilókátma prabhu: Úplně první, co se mi vybaví, je to, že téměř všichni na těch fotografiích jsou stále zapojeni v oddané službě.

Je vidět, jak velkou milostí požehnal Pán Krišna všechny pionýry v šíření vědomí Krišny v Česku a na Slovensku.

Prál bych všem začínajícím oddaným zažívat stejnou náladu, nadšení, vzrušení, blaženost a odhodlání při předávání vědomí Krišny co nejvíce lidem.

2) Co bylo na té době nejlepší a nejhorší?

Ašvaháří prabhu: Pro oddaného je každá doba stejně dobrá, ale pro kázání jsou podmínky někdy lepší, někdy horší – tehdy po revoluci to bylo opravdu dobré, lidé měli ještě čistší hlavu a upřímný zájem o hodnotné věci.

Vůbec nejhorší na té době ale bylo to, že někdy došly knihy nebo časopisy – to mi přišlo jako největší průšvih – měli jsme na začátku málo knih v češtině – co do počtu titulů, tak do počtu kusů.

Lidé měli zájem a my jsme měli prázdné ruce... to bylo opravdu bolestivé... tak jsme zpívali.

Lómáncita prabhu: Nejlepší bylo, že jsme byli mladí a konzumním životem nezkažení. Ne, doopravdy. Kázat v době po revoluci byl nektar, lidé se chtěli dozvědět tolik nového. Dnes, po více jak dvaceti letech, jsou už zas překrytí konzumem, jako byli tehdy lidé na Západě a které jsme jezdili „okukovat“. Na harinámech přihlíželo mnohem více lidí a knihy se rozdávaly během harinámu po stovkách. Nejhorší snad nebylo nic. Vše beru (i to horší) pozitivně. Neměli jsme takové zázemí jako dnes, odříkání a osobní nasazení bylo na každém z nás. Sami jsme to chtěli, nikdo nás do ničeho nemusel tlačit.

Narákriti prabhu: Nebylo nic nejhorší. Všechno bylo příznivé. Všechno bylo lepší než to, co bylo předtím. Mohl jsem se sdružovat s oddanými. Tenkrát jako student jsem neměl moc přístup, ani jsem žádné oddané

neznal. Takže všechno bylo tím pádem příznivé.

Níla Mádhava prabhu:

Positivní byla otevřenost většiny lidí vůči všemu novému, a tudíž i vůči knihám Šríly Prabhupády a vědomí Krišny obecně. Nebyl problém rozdávat třeba i sto a více knih denně. Lidé byli dychtiví poznávat duchovno a nové způsoby myšlení. Nebyl problém naplnit sál několika stovkami, ba i tisícem a více lidí. A také pozitivní byla revoluční nálada oddaných, kteří přišli a odevzdávali se téměř ze dne na den, bez uvažování, co bude s mým hmotným zabezpečením a budoucností.

Negativní byla nevědomost lidí ohledně témat jako karma, reinkarnace, meditace a podobně, kvůli které nás mnozí považovali za nebezpečnou sektu.

Trilókátma prabhu: Nejlepší bylo to, že lidé byli v té době duchovně doslova vyhladovělí a vyprahlí, takže rozdávání transcendentální literatury bylo velmi snadné. Stačilo rozbalit kempinkový stoleček na frekventovaných místech jako třeba Václavském náměstí a okamžitě se vytvořil hrozen dychtivých lidí se zájmem o knížky. Vzpomínám si, že moje taktika byla začít trochu kázat a okamžitě se kolem mě vytvořil dav lidí ochotných naslouchat. V té revoluční době byli lidé zvyklí se srocovat a diskutovat. Jakmile byl dav téměř neproniknutelný, začal jsem rozdávat knížky. Problém byl v tom, že jsem se často nechal unést vlastním kázáním a zapomněl, že moje hlavní mise je předat lidem Krišna vědomí v podobě knih Šríly Prabhupády.

V takových případech zakročil Lómánčita prabhu, který když viděl, že se někde podezřele shlukují lidé, tak přišel a vysvětlil mi, že na moje kázání lidi velmi rychle zapomenou, ale když si vezmou knihu, získají tím věčný prospěch.

Nevím, co bych označil z té doby za nejhorší. Všechno bylo nové a velmi vzrušující. Problémy neexistovaly anebo jsme si je tehdy nepřipouštěli. Před námi bylo tolik služby. Tolik lidí bylo připraveno přijmout vědomí Krišny. Přesto největším mínusem bylo asi to, že jsme díky své nezralosti a nezkušenosti nevyužili dostatečně tehdejší hektické doby a zájmu lidí o duchovní poznání. Postupem času začali lidé stále více podléhat pozlátku smyslového požitku v nepřeberných, za socialismu nepoznaných podobách

U dětského domu za přihlížení desítek zaujatých kolemjdoucích

**Kírtan,
přednáška
a prasádam
– pořád to
funguje!**

a duchovní život se jim začínal jevit jako překážka ke štěstí a požitku. Takže nejhorší bylo asi to, že jsme nestihli masám lidí vysvětlit, jak dosáhnout skutečného štěstí a požitku na duchovní úrovni.

3) Čím myslíš, že to je, že po takové době stále ještě zůstáváš oddaným? Tolik jich přišlo a tolik odešlo, ale ty se stále držíš...

Ašvaháří prabhu: ...tak v první řadě nevím, jestli jsem se už konečně oddaným stal. Ale jak říkáš, DRŽÍM SE. Ti, kdo se pustili, spadli. Jednoduché. Krišna ze své nekonečné milosti nabízí pomocnou ruku v podobě parampany, oddaných a písem a my se máme jenom chytit a nepustit.

Do ISKCONu jsem přišel obětovat svoji energii pro tu nejlepší věc ve vesmíru a dostat

milost. Hari, guru a vaišnavové to ocenili po svém a já jsem to přijal. Každý, kdo se ISKCONu dotkne, dostává milost. Nic jsem neočekával za odměnu, tak nebylo moc toho, co by mě zklamalo a odradilo. To bych viděl jako výhodu. Hodně lidí přichází do vědomí Krišny s očekáváním čehosi a potom se zlobí, když to nedostanou, a odejdou... a dnes někteří musí ještě na odchodu nějak uškodit, aby si opravdu zchladili žáhu.

Pokud se někdo drží oddaných, gura a Krišny, dá si pozor na přestupky a dokáže upřednostnit zájmy hnutí před svými, alespoň ve stěžejních věcech, není důvod, aby odpadl, i kdyby byl plný nedostatků, kterých máme všichni pozhnaně, protože v Kali-juze už to tak chodí. To ostatní zařídí Krišna!

Abych to upřesnil – úplně bez očekávání jsem nebyl – vždy jsem očekával dobré prasádam

– hlavně hodně poctivé halvy, a spokojenost starších oddaných a duchovního mistra. A jelikož je obojí v ISKCONu snadno dostupné, nebyl většinou problém... někdy měli problém spíše oddaní se mnou, ale díky jejich vznešeným vlastnostem mi bylo umožněno pokračovat. V sankírtanovém hnutí Šríly Prabhupády chutná prostě nejlépe.

Lómánčita prabhu:

Oddaným? Pokud se můžu považovat za oddaného, tak je to proto, že každý den zpívám svá kola džapy a mnohokrát za den prosím Krišnu a duchovního učitele, aby mě ještě jeden den nechali dělat oddanou službu – rozdávat prasádam lidem v Balarámu. Je to jednoduchá služba, ale mám velikou touhu ji ještě mnoho let dělat. To mě drží nad vodou, ta touha pokračovat a že je pořád ještě hodně co

dělat. Pochopitelně, pokud se ohlédnu zpět, vidím za těch 26 let tolik pěkných oddaných, co již mezi námi nejsou a kteří udělali tolik pěkné služby pro gurua a Gourāngu. Jsem svému duchovnímu učiteli nesmírně vděčný, že zasadil do mého srdce semínko bhakti tak hluboko, že by jej snad jen Garudadží svými pařáty mohl z něj vytrhnout.

Narákriti prabhu: Já nevím, jestli jsem oddaným, já se pořád považuji za kandidáta na oddaného, a tak se pořád modlím ke Krišnovi, abych zůstal i další den oddaným. Ve skutečnosti i ti, kteří takzvané odešli, to je jen dočasná záležitost, oni se dříve či později zase vrátí do oddané služby. Já sám sebe nevidím jako něco výjimečného. Spíš vidím výjimečné další osoby, které jsou tady dvacet, třicet let a pořád jsou zaměstnané v sankírtanové misi. A co ti řeknu ještě k té

náladě té doby – právě ta nálada rozdává Krišna vědomí ostatním, to bylo opravdu jedinečné, bylo to mezi všemi bez výjimky. A potom, když se někdo nový dostal mezi oddané, tak se okamžitě nakazil tou stejnou věcí, i když absolutně o ničem nic nevěděl.

Nebo hodně věcí neznal, ale automaticky chtěl někoho dalšího přivést mezi oddané, přivést ho na program, dát mu knížku. To myslím, že je jedinečné – intenzita té touhy. Intenzita sankírtanového ducha bylo to, podle čeho si tu dobu nejvíce pamatují.

Níla Mádhava prabhu: Hmm, ani si nedokážu představit, že bych mohl dělat něco jiného. Milostí gurua, Šríly Prabhupády a oddaných se pro mě stalo vědomí Krišny zcela přirozenou součástí mé existence. Speciálně rozdávání knih Šríly Prabhupády a kázání pomáhá rozvinout

a udržovat takové přesvědčení. Když víte, jak se lidem s každou rozdanou knihou mění život a jak se v nich pak s vaší pomocí probouzí moc pěkný kvalifikovaný oddaný, tak vás už ostatní záležitosti tolik nelákají.

Trilókátma prabhu: Je to především milostí Krišny, Šríly Prabhupády, mého duchovního mistra a všech oddaných, kteří mi neustále pomáhají. Raději si ani nepředstavuji, jak bych skončil bez společnosti oddaných.

Je to obrovské štěstí dostat se do takové společnosti a mít možnost zapojit se do mise Pána Čaitanji a Šríly Prabhupády. Věřím tomu, že aktivní kázání je receptem, jak zůstat nadšený v duchovním životě.

Proto by měl každý ochutnat nektar sankírtanu při distribuci knih, popřípadě v jakékoliv jiné podobě, a za každých okolností si tuto vyšší chuť udržovat. ❀

Harinám na Václavském náměstí byl tenkrát jako dnes, jen časy jsou trochu jiné

Co to znamená následovat

našeho zakladatele-áčárju Jeho Božskou Milost A. Č. Bhaktivédantu Svámího

Prabhupádu?

část druhá

Je velice špatnou službou Šrílovi Prabhupádovi a ISKCONu, pokud duchovní vůdci nebo starší členové ISKCONu podkopávají autoritu GBC tím, že se chovají nebo vyjadřují takovým způsobem, že víra členů ISKCONu v GBC slábne a nebo je úplně ztracená. To je jiná podoba neposlušnosti vůči pokynu Šríly Prabhupády a Šríly Bhaktisiddhánty Sarasvatího Thákura. To je největší hrozba, která by

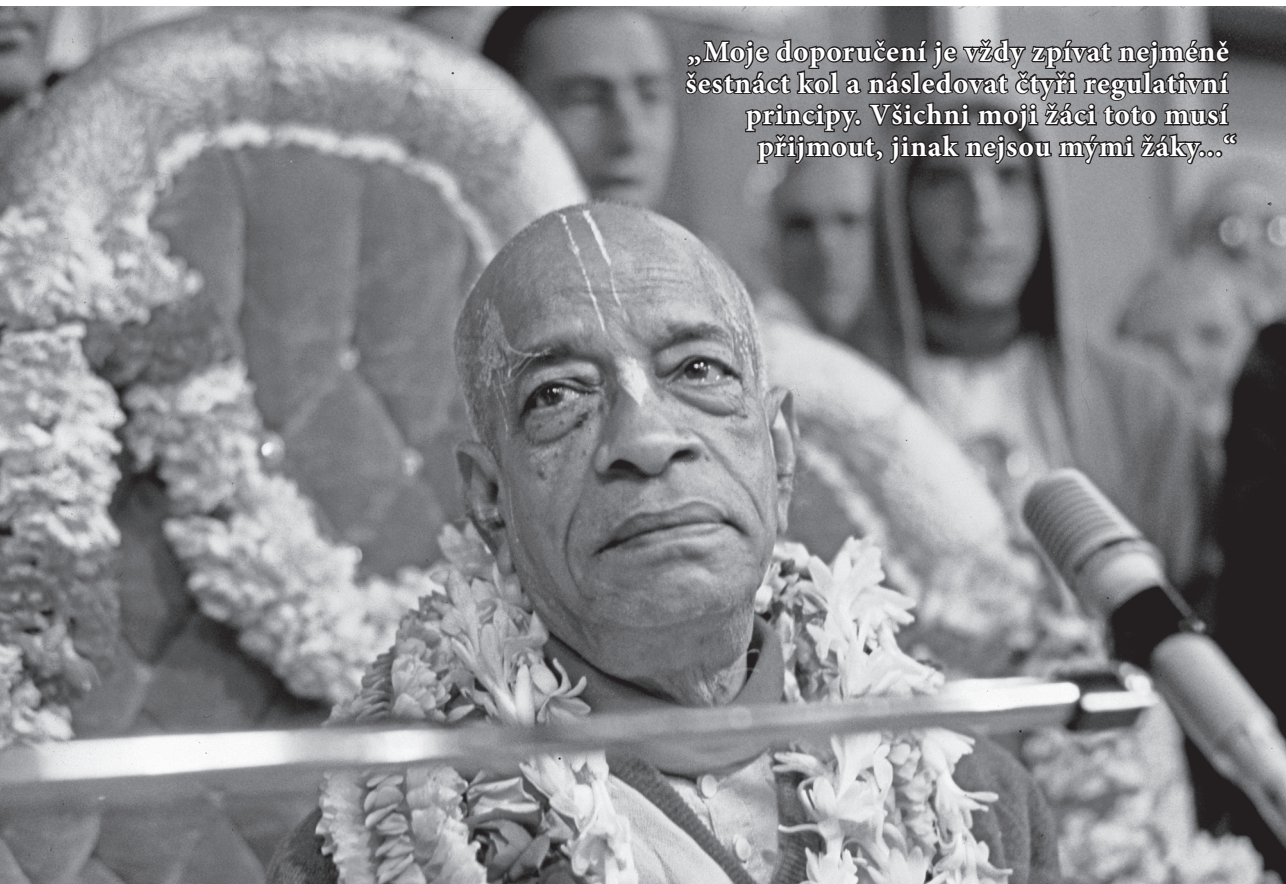
mohla rozštěpit ISKCON, což se možná už částečně děje.

Na jedné straně jsou tady členové ISKCONu, kteří slouží pod vedením a ve spolupráci s GBC a na druhé straně tu jsou členové ISKCONu, kteří dělají pravý opak, jmenovitě ignorují GBC, pracují nezávisle bez spolupráce s GBC a kteří takto chtějí vyjádřit svůj vlastní názor na to, jak následovat Šrílu Prabhupádu. Výsledkem toho je samotářské

chování ve jménu kázání nebo dokonce ještě lépe ve jménu bytí skutečným následovníkem pokynů Šríly Prabhupády. My nechceme dělat cokoliv osamoceně, ale raději chceme pomáhat a sloužit Šrílovi Prabhupádovi v jeho misi.

Zvláště mladí žáci ISKCONských guruů dychtí po tom, aby porozuměli misi svého gurudéva. Měli bychom však vědět, že je zde jen jedna mise a to je mise Šríly Prabhupády, a přesně to je

„Moje doporučení je vždy zpívat nejméně šestnáct kol a následovat čtyři regulativní principy. Všichni moji žáci toto musí přijmout, jinak nejsou mými žáky...“

i mise ISKCONských guruů a jejich žáků, a to sloužit misi Šríly Prabhupády, který už vyhlásil misi ISKCONu, což je obsaženo v „Sedmi hlavních cílech ISKCONu.“

Prvním cílem je šíření vědomí Krišny. Kázání je tím slovem, které Šríla Prabhupáda používal nejčastěji. Kázání pro něj znamenalo vzdělávat lidi po celém světě v duchovním poznání a v praktikování duchovního života. Abychom tohoto docílili, je nezbytné, aby všichni členové ISKCONu systematicky spolupracovali, bez ohledu na jejich postavení či pověst v ISKCONu.

Je vždy pohodlnější a snažší jednat nezávisle na ostatních. Často je termín nezávislost mylně vykládán jako bráhmanská vlastnost či známka inteligence. Řádný termín pro člena duchovní organizace je „soběstačnost“. Vždy závisíme na pokynech Šríly Prabhupády a na pokynech duchovních autorit. To je způsob, jak získat požehnání, kterým bude zaručen náš duchovní pokrok. Rovněž ve výše zmíněném významu používá Šríla Prabhupáda slovo autorita třikrát.

Závěrem bych chtěl říct, že můžeme rozpoznat tři skupiny oddaných:

1.) ti, kteří jsou mimo ISKCON, z nichž někteří si přisvojili titul zakladatel-áčárja,

2.) ti, kteří jsou uvnitř ISKCONu, ale jsou nezávislí, kteří nepřijímají žádnou autoritu, kteří ignorují a destruktivně kritizují GBC a kteří příležitostně projevují symptomy samozvaného áčárji,

3.) ti, kteří jsou činní v ISKCONu, kteří vykonávají svou službu

ve spolupráci s GBC a dalšími autoritami ISKCONu a kteří se upřímně snaží sloužit a aktivně podporovat misi Šríly Prabhupády.

Toto je současné postavení členů a bývalých členů ISKCONu. Spletitá situace, jelikož všechny tyto skupiny i nadále kážou, protože to je to, co se všechny naučily od Šríly Prabhupády.

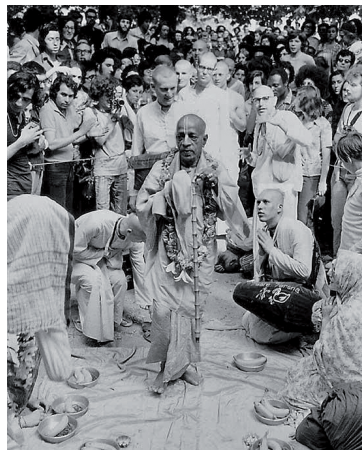
Jakkoliv složité může tato situace vypadat, skutečností je, že někteří následují tento základní pokyn spolupracovat navzájem pod vedením GBC, a jiné ne. Nakonec bych rád uvedl několik citátů z dopisů Šríly Prabhupády. Tyto citáty neklamně vyjasňují, za jak důležité považoval to, abychom následovali zejména tento pokyn, což bude klíčovým faktorem v osudu ISKCONu.

„... Abys začala s projektem navrhovaným ve Tvém dopise musíš mít plné schválení GBC. Pokud to schválí oni, potom to schválím já. Nepokoušej se začít s jakýmkoliv projektem nezávisle na GBC. Chci, aby každý s GBC pěkně spolupracoval...“ (dopis Šríly Prabhupády Mantriní dásí, 8. dubna 1975)

„... Tyto věci pro Vás nejsou nové, proč neustále kladete tyto otázky? Autorita GBC musí být přijata za všech okolností, ne že tady bude mezi Vámi boj. Tento bojový duch zničí vše... Nyní to dejte stranou a jednoduše pracujte dohromady na šíření tohoto hnutí po celém světě.

Nepokoušejte se vymyslet nebo vytvořit něco nebo vyrobit něco, co všechno zničí. Dělejte to jednoduše tak, jak jsem to dělal já, buďte vždy vážní a upřímní ve službě Krišnovi a On Vám dá

inteligenci, jak všechno udělat.“ (dopis Šríly Prabhupády Bali Mardanovi a Pušta Krišnovi, 18. září 1972)

Se svým věčným učitelem Šrílou Prabhupádom

„... Neměli bychom se, jako vaišnavové, kritizovat navzájem, protože chyba je v každém a my samotní můžeme být podrobena kritice. Nejlepší věc je, abychom my sami byli mimo podezření, potom když uvidíme nesrovnalosti a navrheme něco, ostatní to budou automaticky respektovat a udělají něco, aby tu věc napravili. To je spolupráce. A musíme žít v takové spolupráci, jinak je celá věc odsouzena k záhubě, pokud budeme jednoduše pokračovat v boji kvůli nějaké maličkosti. Tak se prosím pokuste věci urovnat a kázat společně v tomto duchu a to mě bude velice, velice těšit.“ (dopis Šríly Prabhupády Madhumangalovi, 18. listopadu 1972)

„To, že G... a S... prodali chrám na Havaji a opustili překrásné rostliny Tulasí je z jejich strany velikým selháním. Nepožádali mě o svolení. Pokud chtěli odejít, mohli to udělat, ale neměli právo

prodat chrám. Ve skutečnosti je to z jejich strany zločin. Kdokoliv, kdo je bude následovat, tak také selže, o tom není pochyb.

Nyní jsme Krišnovou milostí vybudovali něco významného v podobě ISKCONu a jsme všichni jedna rodina. Někdy tu může dojít k nesouhlasu nebo k hádce, ale neměli bychom odejít pryč. Tyto výstřelky mohou být upraveny duchem spolupráce, tolerance a zralosti, a proto Vás žádám, abyste laskavě zůstali ve společnosti našich oddaných

Někteří oddaní si vytvořili zdánlivě ideálního Šrílu Prabhupádu, který existuje pouze v jejich představivosti.

a pracovali společně. Testem našeho skutečného odevzdání se a upřímnosti sloužit duchovnímu učiteli bude tento duch vzájemné spolupráce na posouvání našeho hnutí dopředu, a ne vytváření frakcí a odchylování se. Pokuste se přesvědčit Gaurasundaru a Siddhasvarúpu, aby se vrátili do ISKCONu a zapomeňme na cokoli, co se stalo v minulosti.“ (dopis Šríly Prabhupády Babhruovi, 9. prosince 1973)

Někteří mají neustále za to, že Šríla Prabhupáda nikdy a za žádných okolností nezavrhl své žáky, dokonce i když nenásledovali jeho pokyny. Ohledně toho je tu také protikladný citát:

„Moje doporučení je vždy zpívat nejméně šestnáct kol a následovat čtyři regulativní principy. Všichni moji žáci toto musí přijmout, jinak nejsou mými žáky...“ (dopis Šríly Prabhupády Rádža Lakšmí dási, 17. února 1976)

Stalo se, že během let si někteří oddaní vytvořili zdánlivě ideálního Šrílu Prabhupádu, který existuje pouze v jejich představivosti. Šríla Prabhupáda byl a je ideální v každém ohledu (nanejvýš soucitný, tolerantní, zdvořilý atd.), ale zároveň praktický, striktní a nekompromisní ve svých poky-

nech, abychom se neodchylovali ze správné cesty.

Doufám, že toto by vám mohlo poskytnout potravu pro přemýšlení o tématu: Co to znamená následovat našeho zakladatele-áčárju, Jeho Božskou Milost A. Č. Bhaktivédantu Svámího Prabhupádu?

Váš služebník,
A. Č. Bhaktivaibhava Svámí

Pada – játrá 2012

Sami tomu nemůžeme uvěřit, ale je to tak!
Zase bude Pada-játrá...
Jak jinak, že?

Tento rok jsme vyslyšeli úpěnlivé prosby oddaných z Čech, pro které je to prý na Moravu moc daleko, a proto vyrazíme z chrámu v Lužcích – blíže ku Praze už to snad nejde.

Začátek už tradičně spadá na úterý po pražské Ratha-játře, tedy na 17. července. Celá Pada-játrá se ze všech koutů republiky sjede, shromáždí a sesype do Lužců a začneme s přípravami.

První program a harinám pak bude ve středu, ale v rámci aklimatizace a značného usnadnění organizace doporučujeme dorazit právě v úterý. Zkrátka, připomínám, úterý je velký den (bude nejvíc služby).

Konec Pada-játry připadá na příchod Pána Balaráma, tj. 2. srpna. Do té doby plánujeme křížem krážem projít okolí chrámu a v následujících vesnicích máme potvrzený i veřejný program: Úhonice, Unhošť, Hostivice, Rudná, Vysoký Újezd, Mořina, Karlštejn, Tetín, Beroun, Loděnice.

Celá advance party ještě není hotová, několik vesnic není zcela potvrzených, takže může dojít ke změnám.

Za tuto úžasnou službu letos vděčíme mátádží Andree, které se tímto klaním až na zem. Modleme se prosím, ať to zvládne až do velkolepého finále.

Co ještě dodat... i když to každý rok vypadá, že z toho nic nebude, Pán Gauránga si nakonec stejně prosadí svou a Pada-játrá jede... a to něco znamená, nechte si ji ujít!

Váš služebník
bhakta Prahlád ☸

POČÁTEK LÉTA 2012

Oddaní v chrámu Šrí Šrí Nitái Navadvípačandry ani počátkem léta nelení. Přestože se tady toho po více než roce a půl rekonstrukcí a úprav udělalo hodně, pořád se tu něco děje...

Především to je stavba nové budovy. Cihlu za cihlou se tu milostí Krišny rodí nový dům. A jako zázrakem se tu objevují oddaní, kteří se rozhodli pomoci – někdo je zkušený stavitel, někdo umí udělat střechu, někdo míchá beton a někdo se vyzná prostě ve všem:).

Na poli v Nučících se zase ze zarputilostí sobě vlastní činí Paramahansa prabhu. Zatím zahltil chrámovou kuchyň špenátem a salátem, slibuje záplavu jahod a všechny možné druhy zeleniny na sebe jistě nenechají dlouho čekat.

Ómkára Rádhá déví dáší dokončila výzdobu oblouků

v chrámové místnosti a nyní vyzdobuje vstupní halu. Zatím již dokončila obrázek Božstev, na kterém pracovala spolu se svým manželem bhaktou Vladimírem.

Bhaktin Zuzka a Matí déví dáší přesadily tulasí do nových květináčů a hlavní púdzáři, Vidjagati prabhu, začal na oltář zaučovat hned tři nové oddané.

Před sebou máme tábor, Ratha-játru a Pada-játru, která bude letos putovat v okolí Lužců. Čeká nás báječné léto...:)

NRISINHA ČATURDAŠÍ

Jaro v plné síle doprovázelo oslavy zjevení Pána Nrisinhadéva na německé farmě Hare Krišna u Jandelsbrunne nedaleko Pasova. Oddaní z celé Evropy ve společnosti Bhaktibhúšany Svámího, Bhaktivaibhavy Svámího, Šačinandany Svámího,

Kavičandry Svámího, Kadamba Kánany Svámího, Ravíndra Svarúpa prabhua, Dína Šarana déví dáší a mnoha dalších vznešených osobností naslouchali realizacím pokročilých vaišnavů, zpívali v kírťanu, shlédli abhišek a fantastické taneční vystoupení Rása Biháří déví dáší, smáli se i báli u večerního dramatu o příchodu vtělení Krišny v podobě půl lva a půl člověka a pak si pochutnávali na více než 150 chodech mahá prasádam a na báječné hostině.

Maratón pro potěšení Pána Nrisinhadévy vyhrál z oddaných v Lužcích v rozdávání knih Mahášringa dás a v rozdávání prasádam Patita Pávana dás.

OJEDINĚLÁ PŘÍLEŽITOST – POSLEDNÍCH PÁR KOUSKŮ

Nektar pokynů a Královské poznání, malé knížky Šríly Prabhupády, které vyšly již před delší dobou a nejsou již téměř k dostání, se nyní v několika málo výtiscích objevily v chrámu. Komu z oddaných tyto ojedinělé kousky v knihovně chybí, ať se prosím ozve na chram108@gmail.com.

Tamtěž si rovněž můžete pořídit malé knížky Šríly Prabhupády ve vietnamštině.

NOVĚ ZASVĚCENÍ ODDANÍ

V dubnu a v květnu se konaly na německé farmě u Pána Nrisinhadéva a v belgickém chrámu v Rádhádeši vjásápúdzí,

Ochránce oddaných a hubitel démonů

oslavy příchodu duchovního mistra. Při této příležitosti bylo zasvěceno několik oddaných z české játry.

Z žáků Bhaktivaiabhavy Svámího získaly první zasvěcení bhaktin Jana z Lutotína, jmenuje se teď Džaj Rádhé déví dásí, a bhaktin Atanaska z Góvindy na Palmovce, která dostala jméno Ánanidí déví dásí. Druhé zasvěcení dostala Džalángí déví dásí z chrámu v Lužcích.

O pár týdnů později zasvěcoval Kadamba Kánana Svámí. Bhaktin Jana z Hari Varši se nyní jmenuje Džaj Rádhiká déví dásí, bhaktin Veronika z farmy dostala jméno Vaibhavi déví dásí, bhakta Štefan z Křišnova dvora Švéta Varáha dás a bhakta Ondřej je Antardvíp dás.

Nakonec proběhla vjasápúdzá Smita Křišny Svámího, kde druhé zasvěcení získala

Ánanda Kandiní déví dásí z Lužců.

ODKAZ DÁVNÉ INDIE

S kulturním programem Odkaz dávné Indie dnešku dorazili oddaní tentokrát do neratovické Čajovničky, plzeňského Štěstíčka, domova důchodců Harmonie v Mirošově u Rokycan a do čajovny Tao v České Lípě.

Také se konaly dva domácí programy – jeden

v Habartově a jeden v Srnojedech u Pardubic.

Má-li kdokoliv ze čtenářů nápad, kam bychom mohli s kirtanem, přednáškou z Bhagavad-gíty a prasádam zajet příště, a chtěl by nám pomoci se

zajištěním místa, s propagací programu nebo přímo s programem samotným, at se prosím ozve na adresu redakce.

KURZ BHAKTI-JÓGY

Kromě letních Bhakta a Bhaktin programů, které mají v našem chrámu již dlouholetou tradici, zahajujeme pravidelné nedělní studium bhakti-jógy pro oddané, kteří nemohou strávit celé prázdniny v chrámu.

Kurz samozřejmě nemůže nahradit naplno prožité dva až tři měsíce života s úplným chrámovým programem 24 hodin denně uprostřed oddaných, s harinámý, kirtany a sankirtanem, jelikož právě to má největší vliv na změnu charakteru.

Nicméně kurz nabízí alespoň teoretické seznámení se s tématy, jaká se probírají rovněž na Bhakta a Bhaktin programu – sádhana, vaišnavská etiketa, chrámové programy, džapa, guru

tattva a zasvěcení, ISKCON, kazatelské činnosti a dalších třicet základních filozofických témat.

Kurz bude probíhat každou sudou neděli od 12 hodin. Jde o systematické vzdělávání, jehož obsah je velice komplexní a vzájemně propojený, a proto doporučujeme oddaným, kteří se chtějí kurzu zúčastnit, aby si na něj tyto dny skutečně vyhradili. Pro bližší informace se prosím obraťte ženy na Ánanda Kandíní

dévi dási (732 377131) nebo muži na Vidjávačaspatiho prabhua (736 107009).

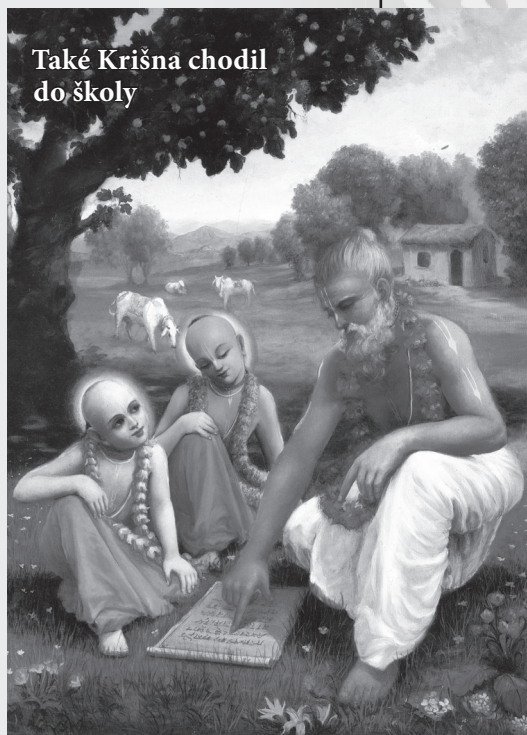
PAVLÍNA JÍŠOVÁ – PRVNÍ DÁMA ČESKÉHO FOLKU DO-STALA KNIHY ŠRÍLY PRABHUPÁDY

Milostí Šríly Prabhupády a programu Šástradána podporovaného mimo jiné ve velké míře Kuša prabhuem získala známá folková zpěvačka Pavlína Jíšová se svou dcerou Vědecké poznání duše, Návraty a 108 receptů od Góvindy minulý týden na koncertě v Loděnicích. Vyjádřily poděkování za recepty a knihy, a také je prý velice zajímá reinkarnace.

VÍTĚZOVÉ FOTOSOUTĚŽE

Webové stránky chrámu v Lužicích vyhlásily fotosoutěž s tematikou Hare Krišna se záměrem získat zajímavé snímky do připravovaného magazínu o našem hnutí. Z fotografií zaslaných do soutěže vybral Trilókátma prabhu tři vítězné snímky. Nejlepší z nich nafotil bhakta Dan Pelej z Neratovic. Na druhém místě je bhaktin Klára Z. a na třetím opět bhakta Dan.

Pokud byste měli chuť se podělit o zajímavé fotografie, zašlete je prosím i mimo soutěž na chram108@gmail.com. ☺

Také Krišna chodil do školy

Sledujte aktuální dění a prohlédněte si více fotografií na www.harekrsna-luzce.cz

DĚTSKÝ FESTIVAL

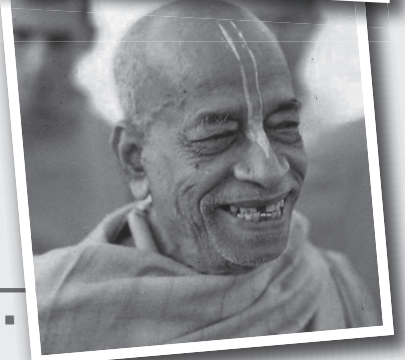
Krásný slunečný den, spousta dětí, zážitků a legrace, projížďka na koni, zábavný kulturní program, lahodná hostina, táborák, kravičky, pávi... To vše

v malebném prostředí farmy Krišnúv dvůr v Městečku u Benešova. První velký dětský festival na Krišnově dvoře se skutečně vydařil. Dopoledne byla pro děti připravena stanoviště s úkoly: poznávání obilovin, výtvarné činnosti, malování na obličej, slalom s kolečky... Poté následoval kulturní program - zpívání, vystoupení tanečnic Líly a Nitji, které předvedly ukázkou tradičního chrámového tance Bhárata Nátjam a kouzelnická show v podání Gourahariho dáse. Děti byly do programu aktivně zapojeny, naučily se jednoduchý tanec na píseň Džaja Rádhá Mádhava a jednoduchý kouzelnický trik.

Po kulturním programu následovala velká hostina na

dvoře farmy. Přítomní měli možnost ochutnat několik druhů zeleninových jídel s panýrem, smažená purí, všemi oblíbené hranolky s kečupem, jahodovou halvu s polevou... Vyvrcholením dne byl táborák, u kterého se opékaly brambory, vegetariánská uzenina Salve Natura, zpívala se Hare Krišna mahámantra za doprovodu kytary a děti dováděly na hřišti. Blažené úsměvy dětí a rodičů a spousta pozitivních ohlasů nasvědčují tomu, že s touto akcí chceme určitě pokračovat. Další termín je předběžně naplánován na začátek září, takže se máme na co těšit!

Prija-kírti dás

Vaišnavský kalendář

- 19.6. Odchod Šríly Bhaktivinóda Thákura – půst do oběda
- 21.6. Ratha-játrá v Džagannáth Purí
- 30.6. Šajana Ékádaší, přerušení 1.7. od 4:57 do 6:09
- 3.7. začíná 1. měsíc Čáturmásji (půst od šáku)
- 12.7. založení ISKCONu v roce 1966
- 14.7. Kamiká Ékádaší, přerušení 15.7. od 6:50 do 10:28
- 29.7. Pavitrópana Ékádaší, přerušení 30.7. od 5:28 do 10:35
- 2.8. Příchod Pána Balaráma (půst do oběda)
začíná 2. měsíc Čáturmásji (půst od jogurtu)
- 10.8. ŠRÍ KRIŠNA DŽANMÁŠTAMÍ, příchod Pána Šrí Krišny (půst do půlnoci)
- 11.8. NANDÓTSAVA, příchod Šríly Prabhupády (půst do oběda)
- 13.8. Annadá Ékádaší, přerušení 14.8. od 5:50 do 10:41
- 27.8. Padminí Ékádaší, přerušení 28.8. od 6:11 do 10:45
- * Čáturmásja se nedrží během měsíce Purušóttama Adhika od 18.8. do 15.9.

GURUKULA

2/4

Přístup Gurukuly ke vzdělávání v souvislosti s výrokiem: „Knihy jsou základ, kázání je podstata, praktičnost je zásada a čistota je síla.“

2. KÁZÁNÍ JE PODSTATA:

a. Studenti budou trénováni (studiem a praxí) ve filozofii a oddaných principech ISKCONu.

b. Studenti ve výcviku budou vystaveni kázání, jak nejméně to bude praktické, aby to pozdvihlo jejich řádný duchovní rozvoj.

c. Učitelé samotní musí být všichni kazateli, kteří skutečně využívají svůj talent pro šíření kazatelské mise.

d. Vyvrcholením systému gurukuly by mělo být vychovat kazatele vědomí Krišny pevně zaměřené na principy hnutí ISKCON dané Šrílou Prabhupádou.

První pokyn Nárady Muniho ve 12. kapitole 7. zpěvu popisuje šest aspektů studentského života:

1. Měl by pobývat v domě gurma.
2. Musí se naučit ovládat smysly.
3. Musí jednat pouze ve prospěch gurma.
4. Musí vykonávat podřadné práce.
5. Musí být poddajný.
6. Musí rozvinout pevné přátelství.

Bude-li student chodit ven kázat spolu se svým učitelem, může mnohem rychleji rozvinout schopnost ovládat smysly, rozvinout úctu a závislost na učiteli, a to mu poskytne možnost vytvořit *sudridha-sauhridáh* – pevné přátelství s učitelem.

Nový student se bude cítit nejistý či ustrašený, když půjde ven poprvé kázat. Když bude pozorovat svého učitele, jak odpovídá na otázky, na které by sám odpovědět neuměl, nebo jak dělá věci, kterých by zatím schopen nebyl, potom vyvine úctu a závislost na učiteli a pochopí, že ho potřebuje.

Pokud student bydlí doma, zůstává závislý na rodičích a necítí potřebu záviset na učiteli – proto se pevné přátelství rozvíjí pomalu. Větší zapojení se a vystavení se kázání zajisté učitele a žáky sblíží. Čím silnější vztah je, tím snazší je studenty řídit

a tím menší je u nich sklon ke kázeňským problémům.

Společné kázání rovněž nabízí sdílení vzrušujících zážitků, které dají jejich vztahu mnohem větší význam. Během cestování a kázání musí každý student přijmout jistou zodpovědnost a to uleví učiteli od určité zátěže. Potom má učitel ještě větší zájem o prospěch tohoto studenta, jelikož ho zbavuje nějaké práce, kterou by jinak musel udělat sám. Takto se žák cítí „chtěný“ či „potřebný“ neboli že je způsobilý pro život v ášramu – že má místo vedle svého učitele – a stane se rychle spokojeným ve svém odloučení od domova. Jak se vyvíjí úcta a přátelství, tak se student stává poddajnějším a šťastně jedná ve prospěch svého učitele. Kázání rovněž dává studentovi nezbytné praktické realizace filozofie. 🌱

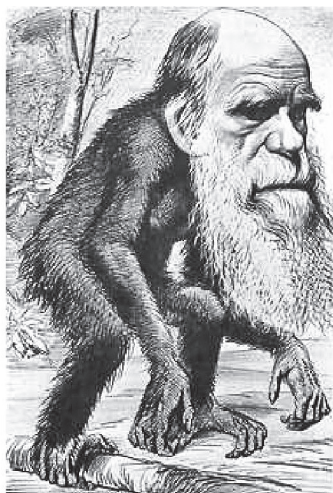
Prostředí v kvalitě
dobra se rovněž podílí
na formování žáků

Indická filozofie, Bhagavad-gítá a kreacionismus

Na rozdíl od svatých písem monoteistických náboženství Blízkého a Středního východu – judaismu, křesťanství a islámu – obsahují Vědy, posvátná písma Indů, strukturovanou a vysoce sofistikovanou kosmologii.

Následující úryvek je toho příkladem: „...V současnosti žijeme v pátém tisíciletí věku zvaného Kali-juga, který potrvá dalších 428 000 let. Před Kali-jugou byl věk zvaný Trétá-juga, který trval 800 000 let, a ještě předtím Dvápara-juga, trvající 1 200 000 let. Vaivasvatá Manu, který žije 304 000 000 let a kterému je v současnosti při-

bližně 140 000 000 let, přednesl učení Bhagavad-gíty svému synovi, vládci planety Země Ikškva-kuovi, před 2 005 000 lety. Učení Bhagavad-gíty se tedy v dějinách lidstva traduje více než dva milióny let...“ (z komentáře k 1. verši 4. kapitoly Bhagavad-gíty také, jaká je; A. Č. Bhaktivédanta Svámí Prabhupáda, BBT, Praha 1998).

„Kosmologie“ Starého zákona, konkrétně Genesis, kde „Bůh stvořil svět za šest dní a sedmý den si odpočinul“, je samozřejmě pro dnešního člověka naprosto nedostatečná a ve srovnání s védskou kosmologií velmi primitivní. Nicméně, teistický světonázor (Weltanschauung), že kosmické stvoření musí mít stvořitele (velkého hodináře, jak ho nazval Newton, nebo nejvyšší inteligenci, jak jsou přesvědčeni zastánci soudobé teorie „Intelligent Design“), představuje ve védské filozofii, stejně jako v monoteismu, věčné paradigma.

Védská filozofie se zde, jako víra monoteistů, zásadně rozchází s ateismem a novodobou karteziánskou skepsí. Logika věty, „kde je stvoření, je také stvořitel, kde je řízení, tam je i řiditel, kde řád, tam inteligence“, je dokonale srozumitelná pro všechny logicky smýšlející lidi. Pro věřící Indý by byla představa, že vesmír nemá řiditele, stejně strašná, jako pro ateistického našince představa, že letí letadlem bez pilota.

Nositelé védského poznání a vědy jsou rišiové, panditové, bráhmani či jóginí. Věda a vědění se v Indii v dávné minulosti tradovaly skrze učitelské řetězce (parampará). Vědy se v písemné podobě začaly objevovat už ve 4. tisíciletí před Kristem. Pro našince je asi nejnámějším védským dílem výše zmíněná Bhagavad-gítá. Nauka Bhagavad-gíty metodologicky klasifikuje. Klasifikace stvoření v ní probíhá

ontologicky i teleologicky. Vždy však shora dolů. Od učitele k žákovi. Od Krišny k Ardžunovi. Od nejdokonalejšího (Krišna, Paramátmá) k nedokonalému (kterého představuje Ardžuna jako džívátmá, podmíněná duše podmaněná zákony přírody neboli guna-prakriti). Moderní empirická klasifikace stvoření směřuje zezdola nahoru – od nedokonalého mikroorganismu k nejdokonalejšímu makroorganismu. Z chaosu prvotního třesku, přes planetární řád až k stvoření života z ozářené a ionizované pra-polévky. V Íša Upanišádě stojí, že z dokonalého celku (púrnam) emanují nekonečná množství dalších dokonalých celků (adah púrnam). Moderní klasifikace naopak řadí na začátek stvoření nedokonalé celky, které postupem evoluce přežijí, či zaniknou. Darwin založil svou teorii o evoluci živých organismů na filozofickém přesvědčení, že druhy se v boji o přežití stále zdokonalují. Vědecká filozofie toto přesvědčení nesdílí. Vědy učí, že dokonalý stvořitel tvoří nejen dokonale, ale i dokonale nedokonale. Vědy žádné zdokonalování již dokonalých druhů neznají. Vyměření jistých prehistorických (viz Dvápara-juga) druhů na zemi teoreticky nevyklučuje existenci ještě fantastičtějších tvorů v jiných planetárních soustavách (jako planety Nágálóka a Pátalalóka). Evoluce ve Védách nepředstavuje totéž, co darwinistická evoluce druhů. Ve Védách se píše o evoluci duše – átmá se stěhuje z jedné tělesné schránky do druhé (transmigruje) podle své karmy. Taxonomie a biochemické vlastnosti (transmutace tkání) všech druhů tělesných

Při každém výdechu vycházejí z pórů Mahá-Višnu milióny vesmírů

schránek, všudypřítomných po celém vesmíru v 8 400 000 druzích, se zásadně nemění. Nekonečný počet vesmírů pojme nekonečné množství živých bytostí. Každá tělesná schránka se zjeví, roste, plodí, chřadne, odumírá a nakonec umírá, mizí nenávratně do lůna přírody (guna-prakriti). Avšak duše, nesmrtelný džívátmá, transmigruje do další, pro něj stvořené tělesné schránky.

Boj o přežití – centrální premisa Darwinovy teorie evoluce – ve Védách nehraje klíčovou roli. Kdo přežije v tomto světě smrti (mritjulóka)? Cílem učení Véd není přežití člověka jako jedinice nebo jako druhu. Cílem je ukončení podmíněnosti člověka. Chronologie, důležitá složka sé-

mantiky a historiografie, v tomto ohledu ve Védách často také chybí. Čas ve Védántě, v Bhagavadgítě, v Puránách a Upanišádách jakoby zůstal stát. Vědy jsou proto nadčasovou literaturou, v pravém slova smyslu. Cílem jejich učení je návrat jedince do existence mimo čas a hmotný prostor. Synchronní události, které probíhají způsobem naprosto identickým v odlišných dobách, zde nejsou žádnou výjimkou. Závěrem lze dodat, že ve Védách nalézáme výhradně cyklickou (sansára) kosmologii: nekonečně opakovaná stvoření (srišti), udržování (sthiti) a zánik (pralaja) vesmírů, jejichž prvotní příčinou je Parabrahman, Mahá-Višnu, Nejvyšší Osobnost Božství. ☪

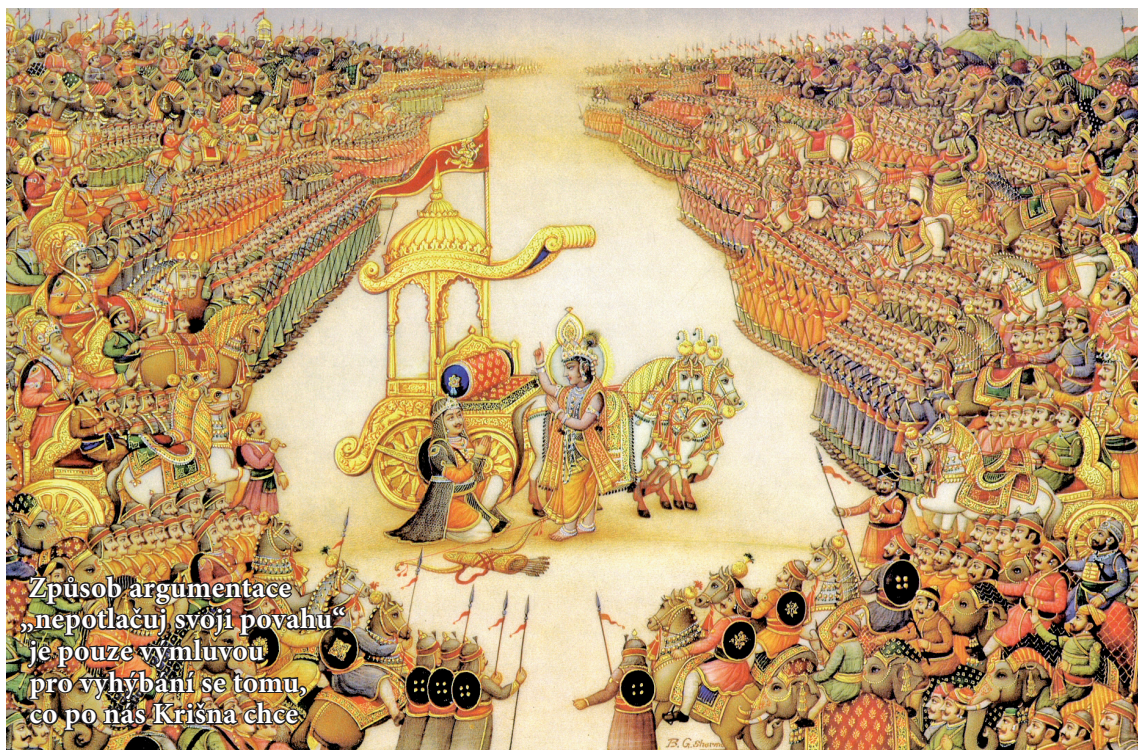
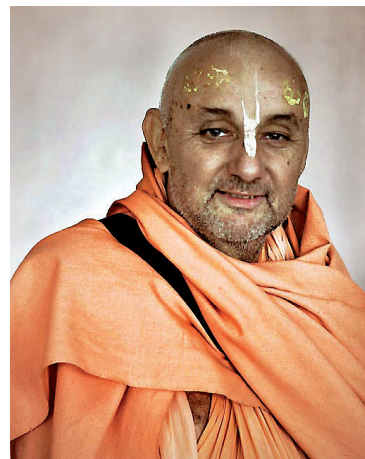
PSYCHOLOGIE PODLE VĚDÁNTY

NAUKA STAROVĚKÉ INDIE O MYSLI

Musíme dojít do bodu rozlišování mezi já a myslí. Memorování technických detailů ze šáster k tomu nepostačí. Nedosáhneme toho ani mechanickým opakováním rituálů. Musíme stanovit transcendentální úroveň našeho bytí, neboť já je povahou čistá duchovní energie.

Jsme duchovní duše, a proto je nutné začít s uvolněním nehmotné síly vrozené

našemu vlastnímu já. Milostí čistého oddaného můžeme vystoupit na transcendentální

Způsob argumentace „nepotlačuj svoji povahu“ je pouze výmluvou pro vyhýbání se tomu, co po nás Krišna chce.

úroveň a zhlédnout naši pravou povahu. To je zasvěcení, okamžik vstupu naší svarúpy neboli originální totožnosti. V přednášce k zasvěcení v roce 1970 Šríla Prabhupáda vysvětlil:

Budete-li se jednoduše držet tohoto principu, gópi-bhartuh pada-kamalajór dása-dása-dása-dásánudása, tj. „nejsem nic než věčný služebník Křišny“, pak jste na osvobozené úrovni. Vědomí Křišny je tak pěkné. Zůstanete sami sebou. A v tomto vědomí se udržíte jednoduchou metodou zpívání Hare Křišna. Udržíte se tak, že budete, jak jen to bude možné, zpívat dvacet čtyři hodin denně. Proč tak dlouho? Dvacet čtyři hodin. Kírtanijah sadá harih. Pán Čaitanja říká, že je nutné to praktikovat dvacet čtyři hodin denně. A to můžete. Vyžaduje to jen praxi. I během spánku můžete zpívat Hare Křišna. Dokonce i ve spánku. Nic vám v tom nemůže zabránit. Ve spánku, během jedení, když půjdete na toaletu, není žádné omezení. Stále můžete zpívat „Hare Křišna“. Rozumíte? Tím se udržíte ve svarúpě, ve své skutečné totožnosti, a májá na vás nikdy nezaútočí.

Zpívat dvacet čtyři hodin denně? Mysl chce, abychom si řekli: „Na takové úrovni nejsem.“ Ale Šríla Prabhupáda říká: „Můžete to udělat. Chce to jen praxi.“ Milostí duchovního mistra dostaneme zasvěcení do zpívání Křišnových jmen. Podívejte se do slovníku. Zasvěcení znamená začátek. Náš současný úkol je tedy pracovat na praxi zdokonalování toho, do čeho nás uvedlo zasvěcení. Zdokonalení zasvěcení popisuje Jeho Božská Milost v předcházejícím citátu.

Je třeba pochopit, že pokračováním ve zpívání Hare Křišna k vám přitéká soucitná milost duchovní energie, která oživuje skutečné já, duši. Bez tohoto zpívání nelze poznat, jakým způsobem rozlišovat mysl a já. A proto tak není možné ovládat mysl.

Vaše snaha ovládnout mysl začíná a končí zpíváním. Toto zpívání je spojení pozitivní a negativní kontroly, které jsem vysvětlil dříve. Pozitivní částí je samotné svaté jméno. Negativní částí je vyloučení jakékoliv jiné myšlenky nebo činnosti, která se

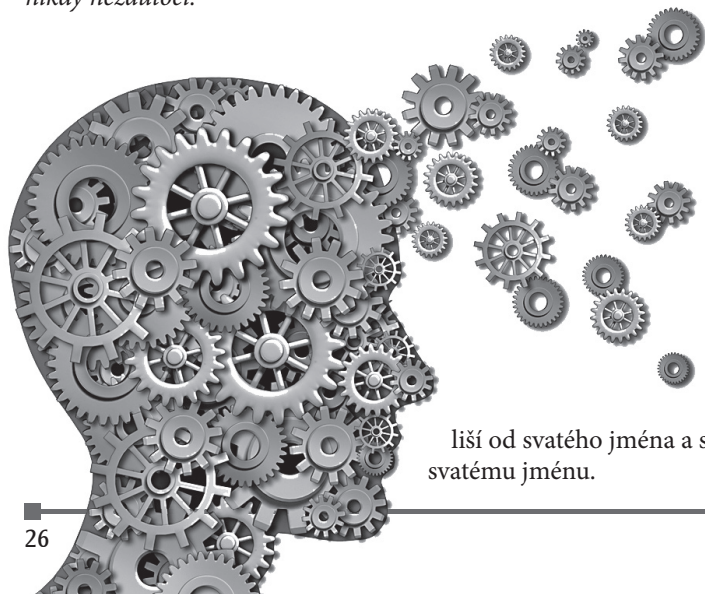
A opět – je vám znám pouze nepatrný zlomek vašich tužeb. Hluboko v podvědomé části vaší mysli číhají mnohé silné touhy. Mysl je tak vašim osobním bojištěm.

Vězte, že nad tajnou armádou anti-oddaných tužeb můžete zvítězit. Jak? Prozkoumáním rozdílu mezi vámi a vaší myslí. Ano, není to snadné. Ale přesto musíte alespoň projevit zájem o to udělat to. Klíčem ke konečnému vítězství je udržení tohoto zájmu snahou o vážné zpívání.

Paingala Upanišad 2.11-12 prohlašuje, že *džíva* zůstává spoutaná tak dlouho, dokud nemá touhu osvobodit se. Spoutání je způsobeno nedostatkem zkoumání, zatímco osvobození je následkem zkoumání. Od té doby, co jsem součástí tohoto hnutí pro vědomí Křišny, jsem poznal více než jen pár oddaných, jejichž *křišnánušílanam* (odhodlání ke službě Křišnovi) se zhroutilo proto, že je málo přitahovalo zkoumání rozdílu mezi jejich já a myslí. Se zdánlivou pokorou sepjali ruce a žádali: „Prosím odpusťte mi moji nevědomost.“ A pak zamávali odznakem „upřímnost“ a střemhlav se vrhli do hlubin nevědomosti a zmizeli. „Je to moje povaha být takový, co s tím tedy zmůžu?“ povzdechli si. „Nakonec i *Gítá* říká: „Co zmůže potlačování?““

Ano, to je pravda, ale *Gítá* toho říká ještě mnohem víc. V Křišnových pokynech Ardžunovi ve skutečnosti zjišťujeme, že způsob argumentace „nepotlačuj svoji povahu“ je pouze slabou, duši ignorující výmluvou pro

liši od svatého jména a služby svatému jménu.

vyhýbání se něčemu, co po nás Krišna opravdu chce. Je to fatalismus, a *Bhagavad-gítá* rozhodně není text, který fatalismus zastává. Krišna Ardžunovi neříká „Ó synu Prithy, nerad to přiznávám, ale osud předurčil, že tvoje současná podmíněná povaha ti nedovolí, aby se tvoje věčná duchovní povaha povýšila k následování Mého nařízení. Osud je vskutku nepřekonatelný. Možná až zestárneš, tak budeš k duchovnímu životu přístupovat vážněji. Nebo snad v příštím životě.“

Kdo se uchyluje k takovým obhajobám využívajícím pojetí nepřekonatelného osudu a těžkého břemene, který hmota naložila na jeho křehkou duši, často brání svoje stanovisko nedomyšlenými *varnášramskými* tvrzeními. V této souvislosti

Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí Thákura píše ve svém díle Bráhmana a vaišnava:

Pokud by varnášrama a další plodonosné činnosti nalezené v šástrách zaujaly v životě člověka přední místo, nemohl by se pak stát kiňčana neboli plně závislý na Pánu; tyto činnosti spíše podněcují přestupky proti zpívání svatých jmen v podobě pojetí „já“ a „moje“. Jestliže někdo, kdo je plně odevzdaný Krišnovi, zpychne z důvodu dodržování varnášramských zásad, pak je nutné jej považovat za nanejvýš nešťastného. Vlivem sdružování se se ženami celý hmotný svět den za dnem podporuje svůj odpor k Harimu.

Tento vzdor vůči Bohu a seberealizaci ve jménu „přijetí přirozenosti“ fakticky pouze dokazuje, že se

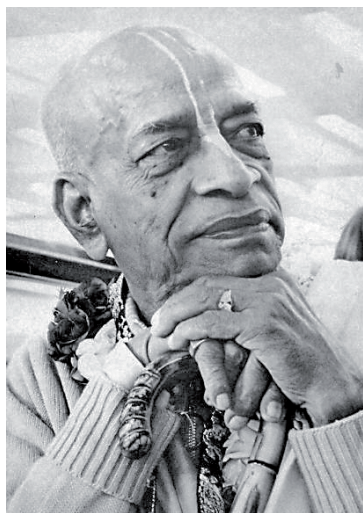
člověk cítí pohodlněji v pojetí jemnohmotného a hrubohmotného těla než ve své pravé totožnosti. A to je neštěstí – nejen, že má daná osoba tělesné pojetí (kdo jej nemá?), ale dokonce se v něm cítí pohodlně a není ráda, když ji někdo tohoto pojetí zbavuje.

Materialisté obvykle velice lpí na svém současném tělesném pohodlí a na pohodlí, které očekávají v budoucnosti. Neustále jsou proto pohrouženi v myšlenkách na své manželky, děti a bohatství a bojí se opustit svá těla, plná výkalů a moči. Jestliže se však bojí opustit své tělo i ten, kdo praktikuje vědomí Krišny, jaký potom mělo význam jeho usilovné studium šáster? Byla to jen ztráta času. (ŠB 5.19.14)

Máte se na co těšit! ☺

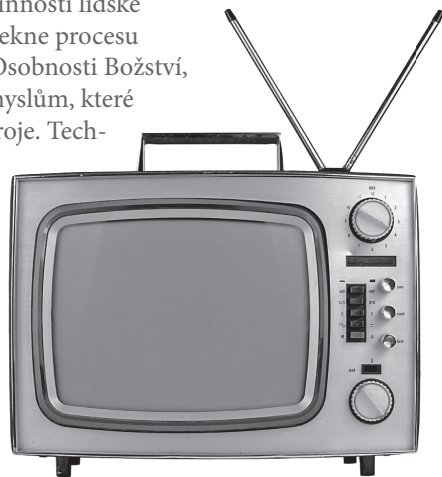
Šríla Prabhupáda

očíma písem

„Jelikož jsme došli k závěru, že Pán je Nadduší všeho, měli bychom o Ném naslouchat a oslavovat Ho vždy a všude. To je zvláštní povinností lidské bytosti. Když se lidská bytost zřekne procesu naslouchání o všeprostupující Osobnosti Božství, stává se obětí naslouchání nesmyslům, které vysílají člověkem vynalezené stroje. Technické vymoženosti nejsou samy o sobě špatné, protože i jejich pomocí můžeme naslouchat o Pánovi, ale jelikož se jich v současnosti používá k nízkým záměrům, způsobují rychlou degradaci lidské civilizace.“

Šrímad Bhágavatam 2.2.36, význam

RATHA-JÁTRÁ

*Haré Krišna
milá Džalangí,*

dovol mi podělit se o své zážitky z Ratha-játry.

Jsou to již skoro dva měsíce, co jsem byl v Praze. Často vzpomínám na Ratha-játru.

Noc před Ratha-játrou jsem měl sen, že jsem se setkal s ex-prezidentem Václavem Havlem a jeho manželkou, a den poté jsem měl to štěstí být osobně přítomen na Ratha-játrě v Praze, kde jsem se setkal s Pánem vesmíru Šrí Džagannáthem, Šrí

Baladévem a Šrí Subhadrou. Ráno jsem odjel v pět ráno jakoby do práce. Kolo jsem nechal v garáži na druhém konci města a pěšky jsem se vydal na vlak po cestě kolem Labe, aby mě nikdo neviděl. Měl jsem dost času, a tak jsem si odzpíval pár koleček džapy. Po osmé hodině jsem dorazil do Prahy a plný očekávání jsem se vydal na Staroměstské náměstí.

Tam již oddaní pracovali na výzdobě vozu. Pomohl jsem jim se stavěním stanu a odměnou mi bylo výborné prasádam. Blížilo se pomalu 11 hodin a očekával se příjezd Božstev.

Zpíval jsem spolu s oddanými a Božstva konečně dorazila. Oddaní pomalu odnášejí Šrí Baladéva, Šrí Džagannátha a nakonec Šrí Subhadru a zvedají Je na vůz. Všichni okolo hlasitě zpívají a mně se najednou sevře hrdlo, nemohu zpívat a slzy mi tečou po tváři.

V tuto chvíli si uvědomím, že to určitě stálo za to, jet potají na tuto slavnost.

Pokračuje sankirtan a zdo-bení Božstev. Mám žízeň, ale nechce se mi odejít a hlídám si dobré místo u provazu, abych mohl spolu s ostatními táhnout překrásně vyzdobený vůz. To se mi také podařilo. Okolo mě je spousta oddaných, kteří se také snaží dostat k provazu. Po chvíli uvolňují své místo dalším šťastlivcům a pokračuji vedle vozu a užívám si tu zvláštní atmosféru.

Potom další porce lahodného prasádam, koupit nějaké dárky a máhá prasádam domů. Nakonec si chytím mahá banán, který oddaní házejí mezi dav okolo vozu. Je okolo patnácté hodiny, program zdaleka nekončí, ale musím se pomalu loučit, abych stihl vlak a přijel včas z „práce“ domů.

Na nádraží nastupuji do kupé a sedám si na jedno z volných míst. Podívám se za sebe a číslo mého sedadla je 108...

Často si v počítači v práci prohlížím fotky z Ratha-játry a vzpomínám na ty krásné chvíle. Jsem velmi rád, že jsem se s tebou mohl osobně setkat, a snad se zase někdy uvidíme! Chtěl bych poděkovat všem oddaným, kteří se podílejí na zajištění této a jiných slavností a umožňují tak dalším smrtelníkům vrátit se zpátky ke Krišnovi.

*Tvůj služebník
bhakta Atik*

PRAHA

2012

KDY:

15. července od 12:00 do 20:00 hodin

KDE:

Ovocný trh, Praha 1

HOSTÉ:

HH Kadamba Kánana Svámí

HG Vaijásaki Prabhu

HG Džaj Gurudéva Prabhu

PROGRAM:

Průvod s ozdobeným staroindickým vozem
centrem Prahy ✿ védská svatba ✿ chrámový tanec
Bhárata Nátjam ✿ meditační hudba ✿ zpívání
manter ✿ vegetariánské občerstvení zdarma ✿
butik s oblečením a dárkovým zbožím z Indie ✿
módní přehlídka ✿ výstava dávné indické kultury
a filozofie ✿ stánky s exotickými pochoutkami
a výrobky z ekofarmy Krišnú dvůr ✿ program
a soutěže pro děti

SEZNAM SLUŽEB

ve kterých se oddaní mohou zapojit během
Ratha-játry a před ní:

- **Technická pomoc** – stavění a bourání stanů, budování festivalového městečka, výzdoba stanů a pódia, péče o čistotu ve festivalovém městečku.
- **Prasádam** – příprava zeleniny, pomoc při vaření, úklid kuchyně, přeprava prasádam, organizace rozdávání prasádam, rozdávání prasádam, úklid výdejních míst.
- **Výzdoba vozu** – výroba květinové výzdoby, zdobení vozu.
- **Rozdávání knih a prasádam**
- **Góvinda butik**

S nabídkou vaší pomoci se prosím obraťte na
Níla Mádhavu dáse (tel: 603 205 991) ☎

DOKONČIL JSEM JEDEN ROK NA MIAMI DADE. PŘIŠLY LETNÍ PRÁZDNINY A JÁ SE OCITL SÁM NA KRAJI DÁLNICE VE VENKOVSKÉ PENSYLVÁNII S PALCEM VZHŮRU A S PO ZÁDECH SPLÝVAJÍCÍMI ČERNÝMI VLNITÝMI VLASY.

CESTA NA VÝCHOD

B ylo dusno a já měl zamířeno do New Yorku navštívit jednoho přítele. Bylo mi pouhých devatenáct let, měřil jsem 168 cm a vážil stěží 55 kilo, a kdykoliv jsem stopoval, cítil jsem se slabý a zranitelný. Uběhly tři hodiny, než přede mnou s dupnutím na brzdy zastavil rezavý Plymouth '59. Běžel jsem k autu a vyjadřoval svou vděč-

Toužili jsme po smysluplném životě s ideály, pro které bychom mohli žít a zemřít

CESTA DOMŮ

ŽIVOTOPIS AMERICKÉHO SVÁMÍHO

nost: „Děkuji vám. Děkuji vám moc, pane.“

Z okna se objevil vystrčený prostředníček a zpocený řidič se uvnitř zamračil: „Sežeň si práci, ty zbytečný parazite!“ Vystrčil z okna svou robustní ruku, popadl mě za mé zplhlé dlouhé vlasy a přitáhl si můj obličej ke svému. Ovanul mě pach piva a cigaret. Odplivl si na zem a zanádal: „Ty syčáku, kdybych měl svou brokovnici, tak tě zastřelím!“ Náhle se svištícími koly vyrazil pryč.

Kašlal jsem černý kouř, který jsem vdechl z jeho výfuku. V hrudi se mi šířilo rozhořčení, ale zápasil jsem s ním, abych ho udržel na uzdě. Hledal jsem duchovní život. Na kraji silnic jsem se občas cítil jako otevřený cíl

pro každého, koho sužuje hněv nebo negativita, ale doufal jsem, že mi všechny tyto těžkosti můžou pomoci růst.

Věděl jsem, že se potřebuji učit ceně trpělivosti, vytrvalosti a modlitby, abych překonal obtíže.

V létě roku 1970 nebyly dlouhé vlasy jen nějakou módou, byl to výraz nesouhlasu – agresivní výzva hodnotám hlavního proudu řízeného penězi, mocí a předsudky. Bylo to znamením toho, v co jsem věřil. Moji přátelé a já jsme žili naplno svými názory. Během protestů proti válce nám před rokem během národního shromáždění demokratů v Chicagu nastříkali do očí slzný plyn a na našich vysokoškolských kolejích nás často obtěžovala konzervativní policie. A tohle vše jen proto, že jsme toužili po smysluplném životě s ideály, pro které bychom mohli žít a zemřít. Ačkoliv jsem ve svém srdci necítil zášť vůči nikomu, můj zjev vyvolával nenávislné reakce.

Nakonec po hodinách čekání na svezení mě nabral přátelský mladík a odvezl mě k sobě domů poblíž Gettysburgu. Tam jsem si sedl sám do lesa na břehu potoka. Píseň zurčícího proudu konejšila mé srdce. Tekoucí voda vířila kolem dřev a kamenů. Vypadalo to, že potok zná tajemství, které by mohlo odhalit záhady života. Kéž bych, stejně jako řinoucí se proud, mohl následovat to, co mě volá, myslel jsem si, příroda by mi zašeptala svá tajemství a vedla by mě vstříc svému osudu.

O několik dnů později jsem dorazil do New Yorku a můj přítel Hackett mě vzal na rockový festival na Randallův ostrov. Spousta hudebních skupin, od

Jimiho Hendrixe po Mountain, se střídala na jevišti a nevázaně hrála. Šel jsem se na chvíli projít a přistoupil ke mně mladý Američan s oholenou hlavou. Měl na sobě bílý hábit a já ho považoval za zvláštní druh mnicha. Bez jakéhokoliv vysvětlování mi podal nějakou brožurku a požádal mě o příspěvek. Řekl jsem mu, že nemám žádné peníze, a zatímco jsme si spolu povídali, přišel ke mně jiný člověk, prodejce drog, který mi chtěl prodat hašiš. Když jsem zopakoval, že za nic z toho nemůžu zaplatit, začali si ti dva povídat spolu a odešli pryč. Mnich si zapomněl ode mě vzít svou brožurku, a já, aniž bych se na ni znovu podíval, jsem ji zasu- nul do svého batůžku.

Druhý den u Hacketta doma v Brooklynu mi zavolal Gary a zval mě, ať přijedu do Cherry Hill v New Jersey do domu našeho přítele Franka. Když jsem přijel, našel jsem tam Garyho a Franka klečící nad mapou rozloženou na koberci v obý- váku. „Za pár dní pojedeme do Evropy,“ řekl mi Gary. „Měl bys jet s námi.“

Byl jsem úplně na mizině a měl jsem v plánu jet zpátky do Chi-

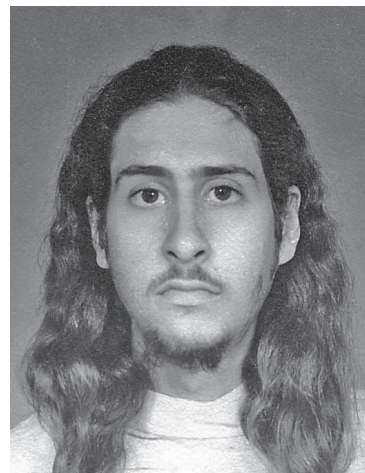
caga, kde jsem měl domluvenou letní brigádu. Ale Frank mě ujistil, že má dost peněz pro nás všechny tři. „Dobrá,“ řekl jsem, „pojedu.“

Už zbývalo jen vysvětlit své plány svým rodičům v Highland Parku. Nikdo z mé rodiny se nikdy ani neodvážil vyjet mimo Ameriku. Jak budou reagovat moji starostliví rodiče? Rozjel jsem se zpět do domu, kde jsem prožil dětství, abych to zjistil.

Seděl jsem u našeho kulatého jídelního stolu pokrytého sklem a upřeně se díval na domácí ve- čeři připravenou mojí matkou. Každý večer nám osobně vyvařo- vala hostinu. Na talíři jsem měl úhledně naskládané šťavnaté za- pěkané těstoviny, křupavý italský chléb bohatě natřený česneko- vým máslem a máslem maštěná srdíčka artyčoků. Pokojem se linula vůně restovaných bylinek a koření. „Rozhodl jsem se jet s Garym na výlet do Evropy,“ oznámil jsem. Přes stůl na mě zí- raly tváře bez výrazu, když jsem si nervózně přesoloval a přepep- řoval jídlo. „Bude to poučné, ne- myslíte?“ Žádná odpověď. Díval jsem se po kuchyni na květinové tapety na zdech a na sporák

značky Hotpoint a na lednič- ku, oboje v růžové, nejoblíbe- nější barvě mé matky. „Naučíme se tam toho tolik.

Nedělejte si starosti. V září budu

V létě roku 1970 byly dlouhé vlasy znamením toho, v co jsem věřil

zpátky na vysoké. Za tři dny od- jízdim.“

Ticho. Matka se dívala, jako by dostala zprávu o smrti někoho milovaného. „Richie,“ zavzlykala náhle. „Proč to musíš dělat? Jak budete jíst? Kde budete spát?“ Úzkostlivě zatrásla hlavou a na- léhavě mě žádala něžným tónem: „Jsi ještě jen chlapec. Kdo tě ochrání?“

Můj otec si povzdychl. „Můj synu, zbláznil ses? Svět je ne- bezpečné místo. Jsi mladý a ne- zkušený. Může se ti stát cokoliv.“ Zhluboka vydechl: „Zakázal bych ti to, kdybych si myslel, že mě poslechněš, ale neposlechněš.“ Díval se na mě a trpělivě mě žádal, abych změnil své rozhod- nutí, ale já ho nebral na vědomí. Hlasem zalknutým city mi řekl: „Budu si dělat starosti dnem i nocí až do dne, kdy se vrátíš.“

Můj bráška Larry vykřikl: „Skvělý! Kéž bych mohl jet také.“ Když ale viděl, jak se naši rodiče souží, zvázněl. „Richie, někdy prosím napiš.“

konec 5. části ☘

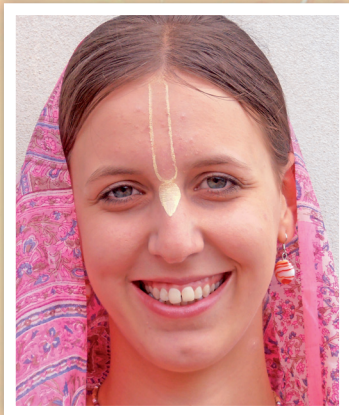
**Výrazná osobnost
60. let – fenomenální
kytarista
Jimi Hendrix**

LEHKÉ OVOCNÉ ŘEZY

se lněným semínkem

60 g lněného semínka
600 ml vody
220 g celozrnné a 100 g bílé hladké mouky
1 prášek do pečiva
1 vanilkový cukr (nemusí být)
200 g třtinového cukru (může být i méně)
100 ml slunečnicového oleje
1 broskvový kompot
1 jahodový kompot (nebo švestkový)
2 vanilkové pudinky
citrónová šťáva
2 pl třtinového cukru

Recept poskytla
bhaktin Klára Z.

Rozmixujeme lněné semínko, přidáme vodu, přivedeme k varu a vaříme cca 3 minuty (při vaření se ze semínka uvolňuje šlem, vypadá to podobně jako bílek).

Poté šleháme lněné semínko s vodou metličkou a postupně přidáváme cukr, vanilkový cukr, mouku s kypřícím práškem a olej. Šleháme minimálně 5 minut, do zhoustnutí (zaručí nadýchanost hotového těsta). Vylijeme na plech (předem vymazaný, popř. i vysypaný) a pečeme asi 25 min na 200°C.

Nakrájeným ovocem poklademe upečený korpus, šťávu z kompotů smícháme, přidáme šťávu z citrónu, cukr, pudinky a do litru dolijeme vodou. Metličkou vše rozmícháme a dáme vařit. Když pudink zhoustne, vylijeme ho na upečený a ovocem pokladený korpus. Necháme vychladnout a dáme uležet do lednice.

S láskou a oddaností obětujeme
Nejvyššímu Pánu.

